

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/85/2024
Identifikačné číslo spisu:	7519202250
Dátum vydania rozhodnutia:	25.11.2025
Meno a priezvisko:	Mgr. Peter Melicher
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:7519202250.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: W.. G. P., narodený XX. I. XXXX, bytom v J., I. XX, zastúpený: Advokátska kancelária RELEVANS s. r. o., so sídlom v Bratislave, Dvořákovo nábrežie 8A, proti žalovanému: V. M., narodený XX. C. XXXX, bytom v Y., Y. XXX, zastúpený: CHOCHOĽAK & ČESLA s.r.o., so sídlom v Košiciach, Krmanova 6, o ochranu osobnosti, vedenom na Mestskom súde Košice pod sp. zn. K3-12C/30/2019, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 18. apríla 2023 sp. zn. 6Co/2/2023-624, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobca má právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanému v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. (Pôvodne) Okresný súd Košice - okolie (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo 17. júna 2022 č.k. 12C/30/2019 rozhodol:

I. Žalovaný je povinný sa najneskôr do 15 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku verejne a na svoje náklady ospravedlniť žalobcovi a to formou verejného vyhlásenia uskutočneného pred hlavným vchodom do budovy Okresného súdu Košice II, na ktoré je povinný najneskôr 3 dni vopred pozvať zástupcov médií a to v nasledovnom znení: „Ja, V. M., som dňa 12.2.2019 pred budovou Okresného súdu Košice II uviedol pred zástupcami viacerých médií vyjadrenie, v ktorom som poukazoval na činnosť skupiny ESIN a ktorú som označil za trestnú činnosť. V rámci tohto vyjadrenia som uviedol aj nasledovný výrok o W.. G. P.: „Toto je schéma vypaľovania skupinou G. P. na skupinu M.“ Uvedený výrok zasiahol do práva na ochranu osobnosti W.. G. P., a preto sa týmto W.. G.E. P. za jeho uvedenie ospravedlňujem.“

II. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 5.000,- eur, a to do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

III. V prevyšujúcom rozsahu žalobu z a m i e t a.

IV. Žiadnej zo strán sporu náhradu trov konania nepriznáva.

1.1. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa domáhal ochrany osobnosti, spolu s nárokom na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pričom k zásahu do jeho práva na ochranu osobnosti, konkrétne občianskej cti a ľudskej dôstojnosti došlo vyjadrením žalovaného zo dňa 12. 02. 2019 pred budovou Okresného súdu Košice II, adresovaným prítomným zástupcom médií a toto vyjadrenie prevzalo internetové vydanie denníka Korzár v Článku zo dňa 12. 02. 2019, uverejnenom na internetovej stránke <https://kosice.korzar.sme.sk/> pod názvom „Líder farmárov M. vypovedal na súde v kauze nákupu výbušnín“ a to s vyjadrením uvedeným vyššie. Zdôraznil, že predmetné výroky boli žalovaným prednesené verejne, pred prítomnými zástupcami médií, teda s cieľom ich následného ďalšieho šírenia, žalovaný tak prekročil hranice ústavou chránenej slobody prejavu a neoprávnene zasiahol do jeho osobnosti, pričom zadost'účinenie vo forme ospravedlnenia nie je postačujúce vzhľadom na zníženie jeho dôstojnosti a vážnosti v spoločnosti v značnej miere.

1.2. Súd vec právne posúdil podľa ust. §§ 11 a 13 OZ, podľa čl. 19 a 26 Ústavy SR, podľa čl. 8 a 10 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 10 a 17 ústavného zákona č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd. Mal preukázané, že žalovaný v predmetnom vyjadrení v napadnutých výrokoch použil označenie G. P. totožné s krstným menom žalobcu a počiatočným písmenom jeho priezviska. Uvedené v spojení so spomenutou silnou finančnou skupinou v texte vyjadrenia a použitého výrazu „skupina G. P.“ a na inom mieste citovaného článku nadväzujúceho vyjadrenia skupiny ESIN a z neho vyplývajúcej informácie, že žalovaným spomenutá silná finančná skupina predstavuje skupinu J&T (spoločnosť patriacu žalobcovi), spolu s označením krstného mena manželky totožným s krstným menom manželky žalobcu („W. P.“, rodená „Iveta V.“), podľa názoru súdu predstavuje dostatočný súbor individualizačných znakov, aby bolo možné z vyjadrenia identifikovať, koho žalovaný vo vyjadrení myslel, a teda koho sa jeho informácia o osobe označenej ako G. P. týka, čo napokon vyplynulo aj z výsledkov predloženého prieskumu, podľa ktorého až 27 % respondentov po prečítaní vyjadrenia vedelo identifikovať, že osobou označenou G. P. je G. P. (žalobca).

1.3. V súvislosti s otázkou pasívnej legitímácie žalovaného súd uviedol, že nebolo sporné, že žalovaný dňa 11. 02. 2019 pozval zástupcov všetkých médií pred budovu košických súdov, aby im dňa 12. 02. 2019 poskytol svoje vyjadrenie. Nebolo sporné ani to, že žalovaný avizované vyjadrenie dňa 12. 02. 2019 pred zástupcami médií učinil a ani to, že predmetné vyjadrenie následne prevzal denník Korzár a publikoval ho v internetovom článku pod názvom „Líder farmárov M. vypovedal na súde v kauze nákupu výbušnín“, zverejnenom toho istého dňa v časti s podtitulom „Vyjadrenie V. M. pre médiá pred budovou košického súdu“ (ďalej len „vyjadrenie“). Sporná v konaní bola žalovaným namietaná autenticita citovanej časti Článku označenej ako vyjadrenie žalovaného. Súd ďalej uviedol, že žalobcu v konaní zaťažovalo dôkazné bremeno preukázať, že žalovaný sa vyjadril spôsobom uvedeným v petite žaloby. Podľa názoru súdu žalobca toto dôkazné bremeno uniesol, a to v nadväznosti na výpoveď redaktora k okolnostiam vzniku predmetného Článku, ako aj v nadväznosti na skutočnosť, že žalovaný Článok redaktora, obsahujúci časť označenú ako vlastné vyjadrenie V. M. (žalovaného), po jeho uverejnení žiadnym spôsobom nenamietal, ani sa voči nemu neohradil, a to najneskôr (v prípade, že sa k nemu nedostal skôr) v momente, keď bol predmetným vyjadrením konfrontovaný v trestnom konaní iniciovanom žalobcom pre jeho obsah. V kontexte uvedeného, aj napriek tomu, že z vykonaného dokazovania vyplynulo, že redaktor, ktorý predmetné vyjadrenie v citovanom Článku uverejnil, vzhľadom na odstup času (viac než tri roky) nevedel presne uviesť, akým spôsobom predmetné vyjadrenie žalovaného pre vypracovanie predmetného Článku získal, pričom uviedol, že znenie vyjadrenia mu bolo buď odovzdané v písomnej forme alebo zaslané e-mailom pred jeho uverejnením a jednoznačne vylúčil, že by si vyjadrenie vymyslel alebo akokoľvek upravoval, súd usúdil, že autenticitu výrokov žalovaného to nespochybňuje a súd procesnej obrane žalovaného, založenej iba na tvrdení, že si jeho obsah nepamätá a že nejde o presný obsah jeho vyjadrenia, neuveril. Zároveň v konaní nebola spochybnená vierohodnosť výpovede svedka - redaktora ohľadne autenticity vyjadrenia žalovaného, navyiac nebol zistený žiaden motív redaktora, pre ktorý by označil žalovaného za autora výrokov (vyjadrenia), keby ním žalovaný v skutočnosti nebol. Pokiaľ žalovaný navrhol výsluch osôb, ktoré by mali dosvedčiť, že žiadne vyjadrenie prítomným zástupcom médií v písomnej podobe odovzdávané

nebolo, súd tomuto návrhu nevyhovel s odôvodnením, že takýto dôkaz nedisponuje vypovedacou potenciou k skúmanej otázke, či výroky obsiahnuté v časti Článku pod označením „Vyjadrenie V. M. pre médiá pred budovou košického súdu“ sú identické s ústnym vyjadrením žalovaného poskytnutým pre médiá. Námitku žalovaného o nedostatku jeho pasívnej legítimácie preto súd vyhodnotil ako nedôvodnú. Následne súd skúmal, či konkrétnymi žalobcom označenými výroky žalovaného bolo do práv žalobcu chránených ustanovením § 11 a nasl. OZ zasiahnuté neoprávnene a stotožnil sa s názorom žalobcu, že inkriminovaným vyjadrením došlo zo strany žalovaného k prekročeniu medzi vecnej kritiky, primeranej sledovanému legítimnému cieľu, ktorú by žalobca bol povinný strpieť. Vzhľadom na uvedené, vyjadrenie žalobcu v napadnutom výroku považoval za objektívne spôsobilé ohroziť osobnostné práva žalobcu a navyše v prospech výkonu práva žalovaného na slobodu prejavu nesvedčí ani tá skutočnosť, že žalobca už pred zverejnením inkriminovaného Článku bol v mediálnom priestore vystavený novinárskej kritike. Žalovaný predmetným vyjadrením sledoval vlastné záujmy a ako celkom správne podotkol žalobca, žalovaný nepožíva ani privilegované postavenie v súvislosti so slobodou prejavu. Súd vzhľadom na okolnosti zásahu, skutočnosť, že napadnutý výrok bol súčasťou Článku publikovaného v denníku s pomerne vysokou čítanosťou, teda k zásahu došlo v nie malom okruhu osôb, vzhľadom na vyššie zmienený dopad a následky zásahu na osobu žalobcu, zohľadniac aj tzv. objektívne hľadisko, teda to, či by predmetnú ujmu v danom mieste a čase (v tej istej situácii, príp. spoločenskom postavení a pod.) vnímala aj každá iná fyzická osoba, pričom dospel k záveru, že objektívne každý by sa cítil poškodený, ak by nepravdivo boli zverejnené informácie, že sa dopúšťa závažnej trestnej činnosti, výšku nemajetkovej ujmy určil vo výške 5.000 eur. Záverom súd uvádza dôvody, prečo nevyhovel ďalším návrhom žalovaného na doplnenie dokazovania (okrem toho, ktorý uvádza v bode 49. odôvodnenia). Návrh na doplnenie dokazovania výsluchom všetkých respondentov, ktorí sa zúčastnili prieskumu, výsledky ktorého boli v konaní predložené, súd zamietol predovšetkým z dôvodu nevhodnosti tohto návrhu, keďže prieskumu sa zúčastnilo 1022 respondentov, ktorých výsluch je fakticky nerealizovateľný. Návrh na doplnenie dokazovania výsluchom zástupcov agentúry Median na verifikovanie správneho spracovania tohto prieskumu, považoval súd za zbytočný, keďže výhrady, ktoré žalovaný vzniesol k prieskumu boli odstránené zodpovedaním otázok, ktoré žalovaný sám formuloval. Pokiaľ žalovaný s odpoveďami agentúry na ním položené otázky nebol spokojný, nič mu nebránilo, aby na preukázanie nekorektnosti žalobcom predloženého prieskumu si dal vypracovať vlastný prieskum. Tento dokonca v konaní aj avizoval, napokon ho však v konaní nepredložil. Rezignácia strany sporu na dodanie vlastného dôkazu pritom v konaní nemôže byť nahrádzaná dovoľávaním sa toho, aby protistrana, ktorá dôkaz v konaní predložila, bola povinná dokazovať jeho pravdivosť/správnosť, pretože je to v rozpore s princípmi civilného sporového konania. Návrh, aby sa súd oboznámil so štruktúrou holdingovej spoločnosti, ktorej majiteľkou je sestra žalobcu a trestným rozkazom Okresného súdu Košice - okolie sp. zn. 2T/155/2022 týkajúcim sa obvineného W. I. D. súd zamietol jednak z dôvodu, že žalovaný nezrejmil dostatočne relevanciu týchto dôkazov vo vzťahu k predmetu sporu, ale predovšetkým z dôvodu uplatnenia sudcovskej koncentrácie konania, keďže tieto návrhy boli prednesené prvýkrát až na pojednávaní dňa 18. 05. 2022, pričom potreba ich vykonania nevyplynula z dokazovania vykonaného na tomto pojednávaní a žalovaný nezdôvodnil, prečo tento dôkaz nemohol navrhnúť/predložiť skôr. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa ust. § 262 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1, 2 CSP.

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalovaného rozsudkom z 18. apríla 2023 sp. zn. 6Co/2/2023-624 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Rozhodol bez nariadenia pojednávania s tým, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v rozsahu dostatočnom pre náležité zistenie skutkového stavu, vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade so zákonom, dospel z nich k správny skutkový zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie, zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver, pričom rozsudok aj náležite odôvodnil. Z uvedeného dôvodu sa odvolací súd s týmto rozhodnutím v celom rozsahu stotožnil (§ 387 ods. 1 a 2 CSP). Podstatou odvolacích námietok žalovaného je nevykonanie dokazovania vo vzťahu k obsahu jeho ústnych vyjadrení (výrokov), za ktoré sa má v zmysle rozsudku ospravedlniť a ktoré predniesol dňa 12. 02. 2019, keď súd sa zaoberal len obsahom Článku uverejnenom v rovnaký deň v internetovom médiu Košice Korzár autorom O. J., kde namietal, že výroky v článku nie sú identické s jeho ústnym vyjadrením; ďalej namietal pasívnu

legitimáciu, nakoľko výroky Článku nie sú prepisom jeho ústneho prejavu a sám nie je ich autorom; aktívnu legitimáciu žalobcu, keď G. P. nebol stotožnený so žalobcom.

2.1. V konaní nebolo sporné, že žalovaný dňa 11. 02. 2019 pozval zástupcov médií pred budovu košických súdov na deň 12. 02. 2019 o 8.00 hod., kde im pred pojednávaním, na ktoré je predvolaný, poskytne všetky potrebné informácie; ani že dňa 12. 02. 2019 uskutočnil verejné vyhlásenie pred budovou Okresného súdu Košice II pred zástupcami médií a ani to, že dňa 12. 02. 2019 bol uverejnený v denníku Korzár, v časti Košice Článok s názvom: „Líder farmárov M. vypovedal na súde v kauze nákupu výbušnín“, ktorého autorom je O. J.. Článok bol uverejnený na stránke <https://kosice.korzar.sme.sk/> a v rámci tohto Článku je uvedené aj „Vyjadrenie V. M. pre médiá pred budovou košického súdu“.

2.2. Sporným v konaní bolo, či obsahom Článku - vyššie uvedeného vyjadrenia, boli výroky žalovaného (prednesené dňa 12. 02. 2019 pred zástupcami médií), a kto bol pôvodcom tvrdení uvedených v predmetnom vyjadrení, nakoľko žalovaný poprel, že išlo o jeho výroky. Žalobca však podľa súdu v tomto dôkazné bremeno uniesol. Súd pri svojom právnom závere vychádzal z výpovede svedka O. J., autora Článku, ktorý uviedol, že časť označená ako „Vyjadrenie V. M. pre médiá pred budovou košického súdu“ sa do Článku dostala tak, že na protestnej akcii žalovaného v deň uverejnenia Článku alebo pár dní predtým žalovaný rozdával písomné vyhlásenia. Potvrdil, že vyjadrenie žalovaného dňa 12. 02. 2019 si nenahrával a že mal k dispozícii písomné vyjadrenie, hoci nevedel či v písomnej alebo emailovej forme. Zároveň vylúčil, že by písomné vyjadrenie uvedené v Článku upravoval. Uvedenú výpoveď súd hodnotil vo vzájomnej súvislosti aj s ďalšími dôkazmi a to s výpoveďou žalovaného z 02. 05. 2019 a 06. 11. 2019 v trestnom konaní vedeného pre trestný čin ohovárania, z ktorého bol podozrivý, ku ktorému malo dôjsť na tom skutkovom základe, že dňa 12. 02. 2019 pred budovou Okresného súdu Košice II žalovaný uskutočnil vyjadrenie adresované prítomným zástupcom médií, ktoré bolo následne dňa 12. 02. 2019 uverejnené na internetovej stránke www.kosice.korzar.sme.sk. Mal za to, že pokiaľ sa žalovaný bránil vo výpovedi tým, že obsah jeho vyjadrení z 12. 02. 2019 pred Okresným súdom Košice II je pravdivý a vychádza zo skutočností, ktoré boli predmetom jeho trestných oznámení a ktoré sa dozvedel prostredníctvom masmédií a sú verejne prístupné na internete, a napriek tomu, že mu hrozil trest odňatia slobody ich nepoprel, uvedené svedčí tomu, že išlo o výroky žalovaného. Tiež s prihliadnutím na to, že po uverejnení predmetného Článku ho žiadnym spôsobom nenamietal až do tohto súdneho konania. Preto žalovaný neúčinne poprel tvrdenie, že obsahom Článku sú jeho výroky a je autorom ich vyjadrenia, vlastné tvrdenia neuviedol. Z uvedeného mal súd preukázané, že do predmetného článku bolo prevzaté vyjadrenia žalovaného, prednesené verejne dňa 12. 02. 2019 pred zástupcami médií pred budovou Okresného súdu Košice II, a teda aj výrok „Toto je schéma vypaľovania skupinou G.W. P. na skupinu M.“, za ktorý sa žalovaný má žalobcovi ospravedlniť, je výrokom žalovaného. Preto je nedôvodná námietka, že súd sa zaoberal iba obsahom Článku a nevykonával žiadne dokazovanie preukazujúce existenciu a obsah ústneho vyjadrenia žalovaného a tiež o nedostatku pasívnej legitimácie žalovaného. Pokiaľ namietal, že nebolo preukazované, že pozval zástupcov médií, odvolací súd v tejto súvislosti odkázal na ods. 13 odôvodnenia súdu prvej inštancie, v ktorom označil dôkazy, z ktorých mal uvedené preukázané a to screenshot internetovej stránky www.iniciativapolnohospodarov.sk a facebookového profilu s názvom „Domáci farmár v ohrození“ (č. l. 143 a 145 spisu), obe pozvánky boli podpísané žalovaným, čo nepoprel ani nespochybnil. To, že učinil vyjadrenie dňa 12. 02. 2019 pred zástupcami médií žalovaný nespochybnil, čo nepoprel ani v rámci trestného konania. Pokiaľ bol sporný obsah samotného vyhlásenia a nie je autorom tvrdení Článku, sám si presný obsah svojho vyjadrenia nepamätal, v čom sa jeho výroky líšili od Článku a nenavrhol ani svoj výsluch na procesnú obranu. K namietanej nedôveryhodnosti svedka J. odvolací súd poukázal na odôvodnenie v ods. 49 napadnutého rozhodnutia a zhodne uviedol, že vzhľadom na odstup času si svedok nepamätal detailne akým spôsobom získal vyjadrenie či písomne alebo mailom, avšak vylúčil, že si ho vymyslel a v konaní nebol zistený žiaden motív, pričom jeho výpoveď nebola v rozpore s ďalšími dôkazmi. Za nedôvodnú považoval aj námietku aktívnej legitimácie žalobcu. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP.

3. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie (ďalej aj „dovolateľ“). Uplatnil dovolací dôvod podľa ust. § 420 písm. f) CSP a v tejto súvislosti namietal, že súdy rozhodli v rozpore s vykonaným dokazovaním (keď žalovaný je povinný sa ospravedlniť za svoje výroky uvedené v jeho

ústnom prejave zo dňa 12. 02. 2019 pred OS KE II, pričom nebolo vykonané žiadne dokazovanie preukazujúce existenciu a ani obsah ústneho prejavu, keď súdy označili výroky z Článku za ústny prejav a zaoberali sa len jeho obsahom). V tejto súvislosti uviedol, že žalovaný je povinný ospravedlniť sa za svoje výroky uvedené v ústnom prejave zo dňa 12. 02. 2019 pred OS KE II v znení: „Ja, V. M., som dňa 12.2.2019 pred budovou Okresného súdu Košice II uviedol pred zástupcami viacerých médií vyjadrenie, v ktorom som poukazoval na činnosť skupiny ESIN a ktorú som označil za trestnú činnosť. V rámci tohto vyjadrenia som uviedol aj nasledovný výrok o W.. G. P.: „Toto je schéma vypaľovania skupinou G. P. na skupinu M.“ Uvedený výrok zasiahol do práva na ochranu osobnosti W.. G. P., a preto sa týmto W.. G. P. za jeho uvedenie ospravedlňujem.“, z rozhodnutí súdov však nevyplýva, že sa zaoberali dokazovaním obsahu tohto ústneho prejavu. Rovnako namietal, že odvolací súd nevykonával výsluch svedkov: I. D., I. Q., B. G., ktorých bolo potrebné vypočuť k tomu, že autorovi Článku (vypočutému svedkovi), neodovzdal žiadne písomné vyjadrenia, ktoré mal preniesť ako autentické vyjadrenie žalovaného do Článku. Súd tak dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a právnym záverom o pasívnej legitimácii žalovaného v spore. Pokiaľ súd rozhodol aj bez opory vo vykonanom dokazovaní, je tak rozhodnutie odvolacieho súdu arbitrárne a prekvapivé.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) skúmal, či sú dané procesné predpoklady pre uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je síce procesne prípustné, ale nie je dôvodné.

5. Právo na prístup k dovolaciemu súdu nie je absolútne. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok a tejto jeho mimoriadnej povahe zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti, prísne regulovanej Civilným sporovým poriadkom. Z ustanovenia § 419 CSP vyplýva, že proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné, len ak to zákon pripúšťa, pričom prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním.

6. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

7. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

8. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

9. Žalovaný vyvodzujúc prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP namietal, že súdy rozhodli v rozpore s vykonaným dokazovaním (keď žalovaný je povinný sa ospravedlniť za svoje výroky

uvedené v jeho ústnom prejave zo dňa 12. 02. 2019 pred OS KE II, pričom nebolo vykonané žiadne dokazovanie preukazujúce existenciu a ani obsah ústneho prejavu, keď súdy označili výroky z Článku za ústny prejav a zaoberali sa len jeho obsahom) a bez opory vo vykonanom dokazovaní, a preto je rozhodnutie odvolacieho súdu aj arbitrárne a prekvapivé. V tejto súvislosti namietal aj nesprávne právne závery ohľadne posúdenia pasívnej legitímácie žalovaného v spore.

10. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú: a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie vecí za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

10.1. Princípu práva na spravodlivý proces zodpovedá právo účastníka na určitú kvalitu súdneho rozhodnutia a povinnosť súdu svoje rozhodnutie riadne odôvodniť. Súd sa teda musí zaoberať účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, III. ÚS 47/2019, IV. ÚS 372/2020, 1Cdo/213/2019, 2Cdo/190/2019, 3Cdo/168/2018, 4Cdo/3/2019, 5Cdo/57/2019, 6Cdo/33/2020, 7Cdo/308/2019, 8Cdo/152/2018).

11. V danom prípade k tvrdeniu žalovaného, že rozhodnutie súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu je arbitrárne, dovolací súd uvádza, že odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia dostatočne primeraným spôsobom vyjadril k nosným právnym záverom o pasívnej legitímácii žalovaného v spore a k podstate odvolacích námietok žalovaného vo vzťahu k namietanému nevykonaniu dokazovania k obsahu jeho ústnych vyjadrení (výrokov), za ktoré sa má v zmysle rozsudku ospravedlniť a ktoré predniesol dňa 12. 02. 2019, k námietke, že výroky v Článku nie sú identické s jeho ústnym prejavom a že nie je ich autorom, k nedôveryhodnosti vypočutého svedka (viď odsek 56. až 74. odôvodnenia). Súd dospel k záveru, že bolo preukázané, že do predmetného Článku bolo prevzaté vyjadrenia žalovaného, prednesené verejne dňa 12. 02. 2019 pred zástupcami médií pred budovou Okresného súdu Košice II, a teda aj výrok „Toto je schéma vypaľovania skupinou G. P. na skupinu M.“, za ktorý sa žalovaný má žalobcovi ospravedlniť, je výrokom žalovaného. K tomuto záveru dospel z výpovede svedka O. J., autora Článku, ktorého považoval za dôveryhodného, v konaní nebol preukázaný žiaden jeho motív a bol bez vzťahu k stranám sporu, ktorý uviedol, že na žalovaným zorganizovanej protestnej akcii v deň uverejnenia Článku alebo pár dní predtým žalovaný rozdával písomné vyhlásenia, ktoré prevzal do Článku a zároveň vylúčil, že by písomné vyjadrenie uvedené v Článku upravoval. Jeho výpoveď súd hodnotil vo vzájomnej súvislosti aj s ďalšími dôkazmi a to s výpoveďou žalovaného z 02. 05. 2019 a 06. 11. 2019 v trestnom konaní vedeného proti nemu pre trestný čin ohovárania, ku ktorému malo dôjsť na tom skutkovom základe, že dňa 12. 02. 2019 pred budovou Okresného súdu Košice II žalovaný uskutočnil vyjadrenie adresované prítomným zástupcom médií, ktoré bolo následne dňa 12. 02. 2019 uverejnené na internetovej stránke www.kosice.korzar.sme.sk. V trestnom konaní žalovaný skutočnosť verejne prístupné na internete napriek tomu, že mu hrozil trest odňatia slobody označil za pravdivé, nepoprel ich a ani žiadnym spôsobom nenamietal až do tohto súdneho konania, čo podľa súdu preukazuje, že išlo o výroky žalovaného. Pokiaľ bol sporný obsah samotného vyhlásenia, že nie je autorom tvrdení Článku, sám si presný obsah svojho vyjadrenia nepamätal, v čom sa jeho výroky líšili

od Článku a nenavrhol ani svoj výsluch na procesnú obranu. V dôvodoch napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu sú zreteľne vysvetlené jeho podstatné dôvody, uvedené ustanovenia, ktoré súd aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery, ako i vysvetlené právne úvahy, ktorými sa pri rozhodovaní riadil. Na základe uvedeného možno dôjsť k záveru, že vyslovené právne závery odvolacieho súdu nie je možné považovať za celkom zjavne neodôvodnené, arbitrárne, či právne nekonformné. Za vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv sporovej strany, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom. V tejto súvislosti považuje dovolací súd za potrebné poznamenať, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky odvolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie (II. ÚS 78/05). Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom odvolacieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho rozhodnutia (napr. I. ÚS 188/06).

12. Zo zhora uvedeného je teda zrejmé, ako a z akých dôvodov odvolací súd rozhodol a podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu všetky náležitosti v zmysle § 393 CSP. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že žalovaný sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožnil a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jeho predstáv. Samotná skutočnosť, že žalovaný s právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutí súdov oboch nižších inštancií nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

13. Dovolací súd tiež poznamenáva, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06). Dovolací súd v tomto kontexte ďalej uvádza, že prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP nezakladá skutočnosť, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočíva na nesprávnych právnych záveroch, nakoľko nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP (porov. R 24/2017). Najvyšší súd už podľa predchádzajúcej úpravy dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a 1Cdo/62/2010, 2Cdo/97/2010, 3Cdo/53/2011, 4Cdo/68/2011, 5Cdo/44/2011, 6Cdo/41/2011, 7Cdo/26/2010 a 8ECdo/70/2014). Skutočnosť, že žalovaný má odlišný právny názor než odvolací súd, bez ďalšieho nezakladá a nedokazuje ním tvrdenú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP.

14. V súvislosti s uplatnenou námietkou o pochybení súdov nižšej inštancie v procese dokazovania, je súdna prax najvyššieho súdu jednotná v názore, podľa ktorého nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je vadou konania v zmysle § 420 písm. f) CSP (porovnaj sp. zn. 1Cdo/41/2017, 2Cdo/232/2017, 3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 7Cdo/11/2017, 8Cdo/187/2017, 9CdoPr/8/2023). Súlad tohto právneho názoru s ústavou posudzoval Ústavný súd SR, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti (II. ÚS 465/2017, III. ÚS 40/2020).

14.1. Dovolací súd tiež zdôrazňuje, že na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať

vykonané dôkazy, pretože v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie (§ 442 CSP). Má však možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. V preskúmvanej veci dovolací súd takúto existenciu vady zmätočnosti nezistil.

14.2. Hodnotenie dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Aktuálna procesná právna úprava vychádza zo zásady voľného hodnotenia dôkazov, vyplývajúcej z ústavného princípu nezávislosti súdov. Táto zásada, vychádzajúca z článku 15 základných princípov CSP a normatívne rozvinutá v § 191 ods. 1 CSP znamená, že záver, ktorý si sudca z vykonaných dôkazov urobí, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Postup sudcu ale neznamená, že sudca nie je viazaný ústavnými princípmi predvídateľnosti a zákonnosti rozhodnutia. Naopak, konečné meritórne rozhodnutie musí vykazovať logickú, funkčnú a teleologickú zhodu s priebehom konania (porov. Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol., *Civilný sporový poriadok, Komentár*, Praha: C. H. Beck, 2016, 1540 s., str. 729). V prípade nesprávneho hodnotenia dôkazov však nejde o dôvod zakladajúci prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP. Porušením práva na spravodlivý proces nie je iné hodnotenie vykonaných dôkazov súdom, než aké sú predstavy strany, resp. strán sporu.

14.3. Hodnotiacia úvaha súdu (t.j. hodnotenie dôkazov úvahou súdu) musí vždy zodpovedať zásadám formálnej logiky, musí vychádzať zo zisteného skutkového stavu veci a vykazovať funkčnú a teleologickú zhodu s priebehom konania. Výsledky hodnotenia dôkazov sú súčasťou odôvodnenia rozhodnutia, v ktorom súd stručne, jasne a výstižne vysvetľuje, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a pod. Pri hodnotení dôkazov je súd viazaný tiež skutkovým stavom veci, a teda nie je prípustný eklektický a neopodstatnený výber dôkazov smerujúci k jednostranným záverom. Zásada voľného hodnotenia dôkazov je totiž limitovaná požiadavkou nadväznosti medzi skutkovými zisteniami súdu získanými v procese dokazovania, úvahami súdu v procese hodnotenia dôkazov a jeho právnymi závermi (I. ÚS 114/2008).

15. V preskúmvanej veci dovolací súd takúto existenciu vady zmätočnosti nezistil. Preskúmaním obsahu spisu podľa názoru dovolacieho súdu súdy nižších inštancií správne, v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov, vykonané dôkazy vyhodnotili jednotlivo a v ich vzájomnej súvislosti (§ 191 ods. 1 CSP), ako aj náležite rozhodnutie odôvodnili v súlade s náležitosťami vyplývajúcimi z § 393 ods. 2 CSP. Právo na súdnu ochranu nemožno stotožňovať s procesným úspechom strany sporu, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu, vrátane ich dôvodov a námietok (porovnaj II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010).

16. Procesnému právu účastníka navrhovať dôkazy zodpovedá povinnosť súdu nielen o vznesených návrhoch (a dôkazoch) rozhodnúť, ale tiež, pokiaľ im nevyhoví, vo svojom rozhodnutí odôvodniť, prečo, z akých dôvodov tak neurobil. Nevyhovenie dôkaznému návrhu strany sporu možno založiť len tromi dôvodmi. Prvým je argument, podľa ktorého tvrdená skutočnosť, ku ktorej overeniu alebo vyvráteniu je navrhnutý dôkaz je bez relevantnej súvislosti s predmetom konania; ďalším je argument, podľa ktorého dôkaz neoverí/nevyvráti tvrdenú skutočnosť, čiže vo väzbe na toto tvrdenie nedisponuje vypovedacou potenciou. Nakoniec tretím je nadbytočnosť dôkazu, t.j. argument, podľa ktorého určité tvrdenie, ku ktorému overeniu alebo vyvráteniu je dôkaz navrhovaný, bolo už doterajším konaním bez dôvodných pochybností overené alebo vyvrátené. Ak tieto dôvody zistené neboli, súd postupuje v rozpore s čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, ktoré garantujú pre stranu sporu ústavné právo na spravodlivý proces, čiže táto dôkazná vada (tzv. opomenuté dôkazy) takmer vždy založí nielen nepreskúmateľnosť vydaného rozhodnutia pre nedostatok dôvodov, ale súčasne tiež jeho protiústavnosť. (viď odsek 13. uznesenia Najvyššieho súdu SR pod sp. zn. 4Cdo/100/2018).

17. Podstata dovolacej argumentácie žalovaného predovšetkým spočívala v tom, že hoci je žalovaný podľa rozhodnutí súdov nižšej inštancie povinný ospravedlniť sa za svoje výroky uvedené v ústnom

prejave zo dňa 12. 02. 2019 pred OS KE II v znení: „Ja, V. M., som dňa 12.2.2019 pred budovou Okresného súdu Košice II uviedol pred zástupcami viacerých médií vyjadrenie, v ktorom som poukazoval na činnosť skupiny ESIN a ktorú som označil za trestnú činnosť. V rámci tohto vyjadrenia som uviedol aj nasledovný výrok o W.. G.P. P.: „Toto je schéma vypaľovania skupinou G. P. na skupinu M.“ Uvedený výrok zasiahol do práva na ochranu osobnosti W.. G. P., a preto sa týmto W.. G. P. za jeho uvedenie ospravedlňujem.“, z rozhodnutí súdov však nevyplýva, že sa zaoberali dokazovaním obsahu tohto ústneho prejavu a zároveň z nich nie je zrejmé, že výroky obsiahnuté v časti Článku ako „Vyjadrenie V. M. pre médiá pred budovou košického súdu“ sú identické s jeho ústnym prejavom. Ďalej, že súdy nevykonali výsluch ním navrhnutých svedkov, ktorí mali potvrdiť, že pred protestnou akciou (verejným vyhlásením) nerozdával písomné vyjadrenia.

17.1. Podľa rozhodnutia odvolacieho súdu vychádzajúc zo zisteného skutkového stavu súdu prvej inštancie žalovaný rozdal zástupcom médií písomné vyjadrenie, ktoré následne podľa svedka, autora Článku, ktorého spochybnenie dôveryhodnosti žalovaným nebolo preukázané, ho uverejnil bez úprav dňa 12. 02. 2019 v denníku Korzár, uverejnené na stránke <https://kosice.korzar.sme.sk/>, s označením „Vyjadrenie V. M. pre médiá pred budovou košického súdu“. Súd dospel k záveru, že išlo o totožné vyjadrenie žalovaného uskutočnené formou verejného vyhlásenia v totožný deň pred hlavným vchodom do budovy Okresného súdu Košice II a to s ohľadom na to, že v trestnom konaní napriek masmediálnemu zverejneniu článku a tomu, že mu hrozil trest odňatia slobody za ohováranie, ho označil za pravdivý, nepoprel ho, až do tohto súdneho konania. Zároveň žalovaný podľa odvolacieho súdu neuviedol, v čom sa Článok nezhodoval s jeho ústnym vyhlásením, svoje ústne vyjadrenie si nepamätal a nenavrhol výsluch na svoju obranu. Súdy nižšieho stupňa taktiež dôsledne odôvodnili, prečo nevykonali žalovaným navrhnuté dôkazy výsluchom svedkov k tomu, že žalovaný svedkovi J. neodovzdal písomné vyhlásenie a to I. D., I. Q., B. G., výsluchom osoby zo spoločnosti MEDIAN SK, výsluchom osôb, ktoré sa zúčastnili prieskumu a ktoré tento prieskum priamo organizovali. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti uviedol, že výsluch 1022 respondentov prieskumu, zástupcov agentúry Median, návrh na oboznámenie sa so štruktúrou holdingovej spoločnosti by boli neúčelné, niektoré neuplatnené včas (po koncentrácii konania), s nedostatkom vecnej súvislosti so sporom, pričom zdôraznil zásadu, že každá strana má sama zabezpečiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Odvolací súd konštatoval správnosť záveru súdu, že vykonanie týchto dôkazov by bolo nadbytočné a ne hospodárne a dôkaz výsluchom svedkov I. D., I. Q. a B. G. nedisponuje vypovedacou potenciou k skúmanej otázke.

18. Najvyšší súd po preskúmaní rozhodnutí súdov nižších inštancií konštatuje, že dovolacia námietka žalovaného týkajúca sa prípustnosti a aj dôvodnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP nie je opodstatnená. Procesný postup súdov nižších inštancií, ktorým odmietli vykonať žalovaným navrhovaný dôkaz - výsluchy svedkov nemohol mať vplyv na posúdenie skutkového stavu veci z hľadiska tvrdení žalovaného, že výpoveď svedka J. je nedôveryhodná a žalovaný nie je autorom predmetného vyjadrenia v Článku a to vzhľadom na všetky vykonané dôkazy vyhodnotené súdmi v ich vzájomnej súvislosti. Aj keby títo svedkovia vo svojej výpovedi uviedli, že žalovaný autorovi Článku písomné vyhlásenie žalovaného neodovzdal, vzhľadom na ďalšie vykonané dôkazy, najmä výpoveď žalovaného v trestnom konaní, v ktorom uviedol, že Článok je pravdivý a to, že na tejto výpovedi zotrval aj počas tohto konania, keď jeho obrana predstavovala len polemiku a nesúhlas videnia skutkového či právneho stavu, pričom iné významné dôkazy neprodukoval, správne súdy považovali takýto navrhnutý dôkaz bez obsahu výpovednej hodnoty, ktorý je pre rozhodnutie vo veci nepodstatný a ne hospodárny. Nevykonanie navrhovaného dôkazu preto nemohlo mať vplyv na posúdenie skutkového stavu, ktorý z doteraz vykonaných dôkazov nemožno bezpečne ustáliť.

19. Dovolací súd tak nezistil skutočnosť, že by súdy zaťažili konanie rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní, ani to, že nimi prijaté skutkové (ale najmä právne) závery z týchto dôkazov sú svojvoľné, arbitrárne a neudržateľné, resp. že z týchto dôkazov nevyplývajú. Sumarizujúc vyššie uvedené dovolací súd konštatuje, že dovolacia námietka žalovaného spočívajúca vo vade zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP, týkajúca sa nesprávneho hodnotenia vykonaných dôkazov odvolacím súdom, resp. opomenutého dôkazu, nebola spôsobilá založiť prípustnosť dovolania. Dovolací súd v posudzovanom spore nezistil v postupe súdov nižšej inštancie pochybenia alebo vady v procese dokazovania a jeho hodnotenia, predstavujúce porušenie práva žalobcov na spravodlivé súdne konanie (t.j. závažné deficity v dokazovaní

v intenzite odôvodňujúcej porušenie uvedeného práva žalovaného). Podľa názoru dovolacieho súdu doposiaľ vykonané dokazovanie dostatočne odôvodňuje skutkové a právne závery prijaté súdmi nižšej inštancie a obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie náležite neodôvodnil. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP ako už bolo uvedené vyššie nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalobcov. Je potrebné dodať, že ani prípadné nesprávne právne posúdenie veci vadu zmätočnosti (v zmysle § 420 písm. f) CSP) nezakladá (R 24/2017), ktorý záver považuje za ústavnoprávne akceptovateľný i ústavný súd (I. ÚS 61/2019).

20. Vzhľadom na uvedené závery najvyšší súd dovolanie žalovaného ako neprípustné podľa § 447 písm. c) CSP odmietol.

21. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

22. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.